

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce **M. D.**, narozeného dne ..., bytem R. 71, K. V., zastoupeného Mgr. Janem Boučkem, advokátem se sídlem v Praze 1, Opatovická 1659/4, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra – Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem v Praze 4, náměstí Hrdinů 1643/3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 19. 8. 2014, č. j.: MV-4058-4/SO-2013

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 19. 8. 2014, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 3. 12. 2012 a bylo tak pravomocně rozhodnuto o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce na území České republiky podle ustanovení § 871 odstavec 1 písmeno d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců).

Žalobce v podané žalobě namítl, že na území České republiky pobývá od roku 1998, kdy dostal povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny s manželkou M. R., státní příslušnicí České republiky. Žalobce má na území České republiky svou rodinu, děti i vnouče, jeho rodina na území České republiky trvale pobývá, jedná se o syna A. D., který žije v K. V.

s manželkou D. D. a jejich dcerou F. D., v K. V. dále žije dcera žalobce D. A., přičemž žalobce má se svými dětmi i s rodinou svého syna velmi vřelé vztahy, často se navštěvují a žijí pospolu. Žalobce má za to, že realizací zrušení povolení k trvalému pobytu by s ohledem na ustanovení článku 10 odstavec 2 Listiny základních práv a svobod, podle níž má každý právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života, došlo k omezení a vyloučení jeho práva na styk s dětmi a vnoučetem, přičemž ve svém důsledku by se jednalo o rozhodnutí o odloučení otce dětí a dědečka od vnoučete, na kterém nemá společnost zájem. Žalobce trvale svou rodinu finančně podporuje a neměl-li by možnost pobytu na území České republiky, mohl by tak nadále činit jen s obtížemi.

Žalobce v podané žalobě namítl, že rozhodnutí správních úřadů obou stupňů vychází z nesprávných skutkových zjištění. Ve správním řízení nebylo prokázáno, že by žalobce vycestoval z území České republiky na dobu delší než dva roky a nejsou tak splněny podmínky pro postup správního úřadu. Správní úřad pouze zjistil, že podle razítek z cestovního dokladu žalobce byl žalobce v České republice naposledy dne 5. 2. 2010. Žalobce přitom v souvislosti se svou podnikatelskou činností opakovaně vycestovává na Ukrajinu. V období ode dne 5. 5. 2010 do dne 24. 8. 2012 žalobce z České republiky odcestoval z důvodu podnikání a návštěvy své rodiny na Ukrajinu, vždy cestoval automobilem a na hraničních přechodech předkládal svůj cestovní pas. Současnou praxí přitom je razítka nejsou do pasu vyznačována. Žalobce neví, proč v daném období nedostal na hraničních přechodech razítka do svého cestovního pasu, již v minulosti dostával tato přechodová razítka jen málokdy a proto mu skutečnost, že je nedostal ani v předmětném období, nepřišla jakkoli podezřelá. Správní úřad uzavřel, že žalobce byl naposledy v České republice dne 5. 2. 2010 s ohledem na neexistenci razítek v pase, žalobce tento závěr považuje za vadný a jako takový nemůže obstát.

Žalobce v podané žalobě dále uvedl, že na území České republiky podniká a že jeho nepřítomnost v České republice by jeho podnikání fakticky neumožňovala. V předmětném období žalobce minimálně jednou za čtvrt roku podepisoval daňové přiznání k dani z přidané hodnoty, které mu připravuje účetní společnosti, žalobce žije rodinným životem, pravidelně se stýká se svými potomky i vnuky a rozhodnutí obou správních úřadů považuje za rozporné se základním právem na soukromý život a ochranu rodiny.

Žalobce vytýká správním úřadům, že se intenzitou zásahu negativního rozhodnutí do soukromého rodinného života žalobce nijak nezabývaly. Žalobce v České republice pobývá déle než šestnáct let, je trvale začleněn do české společnosti, má zde své přátele i rodinu, považuje Českou republiku za svůj domov a je zde zvyklý žít, proto je evidentní, že zrušení trvalého pobytu žalobci zpřetrhá natrvalo přátelské vztahy. Tyto skutečnosti správní úřady vůbec nevzaly v potaz, jinak by nemohly vydat zcela neproporcionální rozhodnutí.

Podle názoru žalobce není v souvislosti s právem na soukromý život rozhodné, zda žalobce žije ve společné domácnosti s manželkou či nikoliv. Správní úřad nemá ani právo zjišťovat rodinné problémy s manželkou, které jsou pouze věcí manželů, natož posuzovat, zda vztah mezi manželi je obvyklým vztahem v rodině. Žalobce uvedl, že od doby, kdy mu byl udělen trvalý pobyt na území České republiky z důvodu společného soužití s manželkou, uplynulo již více než šestnáct let a v průběhu této doby došlo k určitým změnám ve vztahu s manželkou, což však nemění ničeho na tom, že se žalobce s manželkou stýká a že spolu řeší společné záležitosti. Proto nemůže být žalobci kladeno k tíži, že jeho manželka využila ve správním řízení svého práva odepřít výpověď, což není jednáním protiprávním. Podle názoru

žalobce nelze rodinu pojímat jen ve smyslu manželského soužití, ale také jako vztah rodičů k dětem a z tohoto pohledu je nutno nahlížet i na žalobcovu situaci. Podle jeho názoru byla zásada proporcionality rozhodnutí porušena i ve vztahu hodnocení rozporu pobytu žalobce s tím, že údajně na území České republiky nepobýval po dobu delší než dva po sobě jdoucí roky v porovnání se zásahem do jeho soukromého a rodinného života. Správní úřady obou stupňů se žádným přezkoumatelným způsobem nezabývaly otázkou zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života a omezily se pouze na obecná konstatování. Tento způsob hodnocení situace je přístupem formalistickým a nerespektuje základní práva jedince a členů jeho rodiny.

Závěrem podané žaloby žalobce poukázal na to, že rozhodnutí správních úřadů je v rozporu se současným stavem, když od roku 2012 žalobce vycestovává z České republiky pouze výjimečně, přičemž v této souvislosti odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejména na rozsudek ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1As 24/2011 – 79, dostupný na www.nssoud.cz.

Žalovaný správní úřad ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že podle jeho názoru napadené rozhodnutí splňuje všechny požadavky, které správní řád v ustanovení § 68 odstavec 3 stanoví pro odůvodnění rozhodnutí. Žalovaný přezkoumatelným způsobem zdůvodnil, jak se vypořádal s námitkami žalobce, z jakých důvodů je považoval za mylné, či nerozhodné a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazu a výkladu právních předpisů.

Pokud žalobce namítá, že napadené rozhodnutí zasahuje do jeho základních práv na soukromý život a ochranu rodiny, pak žalovaný konstatuje, že podle ustanovení § 89 odstavec 2 správního řádu přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí správními předpisy a jeho správnost pouze v rozsahu námitek uvedených v odvolání. Podle názoru žalované byla přiměřenost rozhodnutí z hlediska soukromého a rodinného života žalobce správním orgánem prvního stupně posouzena přezkoumatelným způsobem a žalobce proti ní v rámci odvolacího řízení žádné námitky nevznsl. Z hlediska zákonnosti se proto žalovaná ztotožnila se závěry, uvedenými v rozhodnutí správního úřadu prvního stupně a v rámci odvolacího řízení se posouzením přiměřenosti rozhodnutí z hlediska soukromého a rodinného života žalobce více nezabývala.

Pokud žalobce namítá, že závěr správního úřadu, založený na neexistenci razítek v pasu, je vadný, neboť při cestování mezi Českou republikou a Ukrajinou cestoval automobilem a je zcela běžnou praxí, že razítka do pasu nejsou vyznačována, pak s touto námitkou se správní úřad vypořádal již v rámci odvolacího řízení, když odkázal na Nařízení Evropského parlamentu a Rady ES č. 562/2006, kterým se stanoví Kodex Společenství o pravidlech upravujících přeshraniční pobyt osob. Podle názoru žalované bylo na žalobci, aby vyvrátil domněnku uvedenou v odstavci prvním a prokázal, že v rozhodném období se na území České republiky zdržoval, což však žalobce ani v rámci odvolacího řízení neučinil. Podle názoru správního úřadu tak byl dostatečně zjištěn skutkový stav věci na základě razítek uvedených v cestovním dokladu a byl proto dán i důvod pro zrušení trvalého pobytu žalobci na území České republiky.

Pokud žalobce v podané žalobě namítal, že rozhodnutí je v rozporu se současným stavem, neboť od roku 2012 cestuje z České republiky již pouze výjimečně, pak tato námitka nebyla žalobcem podložena žádnými důkazy, proto ji nelze blíže posoudit.

Při ústním jednání u Městského soudu v Praze dne 23. 4. 2015 zástupce žalobce odkázal na písemné vyhotovení podané žaloby a podaného vyjádření, zároveň navrhl, aby soud z důvodů v něm uvedených rozhodnutí správních úřadů obou stupňů zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Zástupce žalovaného správního úřadu se k nařízenému jednání soudu nedostavil, svou neúčast řádně a včas omluvil provozními možnostmi úřadu a soud proto o žalobě jednal a rozhodl v nepřítomnosti žalovaného správního úřadu.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Rozhodnutím ze dne 3. 12. 2012, č. j. OAM-01761-18/ZR-2012, Ministerstvo vnitra podle ustanovení § 87 odstavec 1 písmeno d) zákona o pobytu cizinců zrušilo žalobci povolení k trvalému pobytu na území, protože nepobývá na území po dobu delší než dva po sobě jdoucí roky. Žalobce získal povolení k trvalému pobytu s platností ode dne 25. 3. 1998 z důvodu sloučení rodiny jako manžel paní M. R., státní příslušnice České republiky.

Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že Ministerstvo vnitra zahájilo správní řízení ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu na základě sdělení Velvyslanectví České republiky v Ukrajině ze dne 31. 5. 2012, podloženého fotokopii cestovního dokladu žalobce č. 513560640, ze kterého zjistilo, že žalobce byl v České republice naposledy dne 5. 5. 2010.

Správní úřad prvního stupně vyžádal provedení pobytové kontroly na adrese hlášeného pobytu žalobce, přičemž výsledek tohoto šetření neprokázal, že by se žalobce s manželkou na uvedené adrese zdržoval.

Z odůvodnění rozhodnutí dále vyplývá, že ministerstvo dospělo k závěru, že jsou zde dány zákonné podmínky pro zrušení povolení k trvalému pobytu, přičemž vycházelo z poznatku Velvyslanectví České republiky v Ukrajině, informací o pobytové kontrole provedené Policií Českou republiku a z vlastní kontrolní činnosti. Ministerstvo posuzovalo, zda rozhodnutí bude přiměřené i z hlediska soukromého nebo rodinného zásahu do života žalobce. Vycházelo z toho, že žalobce s manželkou nesdílí společnou domácnost, na jeho osobu není vázán pobyt žádného rodinného příslušníka, na území České republiky pobývají dvě již dospělé děti žalobce, nicméně realizace rodinných vztahů je možná také v rámci institutu přechodného pobytu na krátkodobé vízum, které by se správnímu úřadu jevilo jako vhodné i vzhledem k době, kterou žalobce pobýval mimo území. Ministerstvo dospělo k závěru, že zájmy společnosti výrazně převyšují nad zájmem žalobce setrvat na území a že rozhodnutí není zásahem do soukromého a rodinného života žalobce.

Proti uvedenému rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 3. 12. 2012 podal žalobce včasné odvolání, v němž namítal, že na zastupitelském úřadu České republiky na Ukrajině pouze odpověděl pracovníkovi na jeho dotaz a tím nemyslel, že v době od 5. 5. 2010 v České republice nepobýval - pouze řekl, že k tomuto datu vycestoval. V odvolání žalobce prohlásil, že v době ode dne 5. 5. 2010 do dne 24. 8. 2012 na území České republiky několikrát přicestoval z důvodu podnikání a za účelem návštěvy rodiny. Vždy cestoval autem a není mu zřejmé, proč na hranicích nedostával přechodová razítka, přičemž nepovažuje za svou povinnost si o razítka říkat a poučovat pohraniční policisty. K pobytové kontrole žalobce uvedl, že předmětný byt patří jeho bývalé manželce, adresu neměnil, neboť tam bydlí jeho děti a on sám se tam jednou či dvakrát do měsíce zdržuje. Žalobce namítal, že správní úřad nezjistil řádně skutkový stav věci a jestliže jeho manželka využila práva před správním

úřadem nevypovídat, pak má žalobce za to, že hodnotit tuto skutečnost jako přítěžující okolnost případu je v rozporu se správním řádem a má-li žalobce s manželkou rodinné problémy, je to pouze jejich věcí a správnímu úřadu nepřísluší posuzovat, co se rozumí tzv. „obvyklým“ vztahem v rodině. Správní úřad se nepokusil jakkoli odstranit rozpory, které brání řádnému projednání a rozhodnutí ve věci a neoprávněně ukládal žalobci povinnost pobývat s manželkou, přestože jejich vztah není harmonický a zároveň se nepostaral o zjištění skutečného stavu věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti.

O podaném odvolání žalobce rozhodl žalovaný odvolací správní úřad žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 19. 8. 2014, jímž podle ustanovení § 90 odstavec 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 3. 12. 2012 potvrdil s odůvodněním, že v případě žalobce byl dostatečně zjištěn skutkový stav věci a bylo řádně prokázáno, že žalobce se na území nezdržoval více než dva po sobě jdoucí roky, což sám v průběhu řízení nevyvracel. Před vydáním rozhodnutí byla žalobci poskytnuta lhůta pro vyjádření, navrhování důkazů a jejich provádění, kterou žalobce rovněž nevyužil. Komise po přezkoumání napadeného rozhodnutí v rozsahu námitek, které žalobce mohl uplatnit již v průběhu řízení, shledala, že tyto námitky nejsou důvodné. Byly tak splněny podmínky pro zrušení povolení k trvalému pobytu podle ustanovení § 87 I odstavec 1 písmeno d) zákona o pobytu cizinců.

Žalobce v rámci řízení před soudem předložil prohlášení J. M. ze dne 30. 9. 2014, S. D. ze dne 16. 9. 2014, A. D. ze dne 16. 9. 2014, D. D. ze dne 16. 9. 2014 a Ing. J. M. ze dne 20. 9. 2014, jimiž prokazoval, že žalobce žije na území České republiky a převážnou část roku zde přebývá, přičemž území České republiky opouští pouze v případě pracovních cest.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě podle ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), při přezkoumání soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí a věc posoudil takto:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce na území České republiky podle ustanovení § 87I odstavec 1 písmeno d) zákona o pobytu cizinců.

Podle tohoto právního ustanovení ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení nepobývá na území po dobu delší než dva po sobě jdoucí roky, za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.

Uvedené právní ustanovení tak obsahuje dvě podmínky, za nichž je správní úřad oprávněn již vydané povolení k trvalému pobytu na území České republiky cizinci zrušit. První podmínkou je, že cizinec po dobu delší než dva po sobě jdoucí roky nepobývá na území České republiky. Správní úřady vycházely při rozhodování v této věci z poznatku Velvyslanectví České republiky na Ukrajině ze dne 31. 5. 2012, podloženého nejen fotokopii cestovního dokladu žalobce č. 513560640, ze kterého zjistilo, že žalobce byl v České republice naposledy dne 5. 5. 2010, ale zejména z obsahu výpovědi žalobce ze dne 25. 9. 2012, z níž zcela jednoznačně a nesporně vyplývá, že žalobce sám uvedl, že pobýval naposledy v České republice dne 5. 5. 2010, kdy odcestoval pracovně a mimo území České

republiky setrval až do příjezdu dne 24. 8. 2012. Z uvedených podkladů pro rozhodnutí je zřejmé, že podmínka nepřetržitého pobytu mimo území státu po dobu delší než dva po sobě jdoucí roky byla v případě žalobce splněna. Svoji výpověď ze dne 25. 9. 2012 začal žalobce účelově zpochybňovat až poté, co zjistil, že svým konkrétně zjištěným a výše popsáním jednáním zavedl podnět k zahájení řízení ve věci zrušení povolení k pobytu. Není tudíž důvodná námitka žaloby o tom, že správní úřady obou stupňů bezdůvodně vycházely z nedostatečně zjištěného stavu věci, pokud své závěry odůvodnily pouze chybějícími otisky razítek v cestovním dokladu žalobce, protože tato námitka nemá oporu v předloženém spisovém materiálu.

Zároveň je třeba konstatovat, že žalobci se v řízení před správním úřadem nepodařilo prokázat, že uvedená doba nepřítomnosti nebyla taková, jak uvádí správní úřad, přitom jde o prokázání skutkové okolnosti, které může učinit především a zejména ten, koho se tato okolnost nejvíce dotýká, tedy žalobce sám. Žalobce však v řízení před správním úřadem zůstal zcela pasivní a až po vydání rozhodnutí správního úřadu prvního stupně se pokusil důkazní řízení doplnit. K tomu je třeba uvést, že podle ustanovení § 82 odstavec 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, se k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Uvedená zásada koncentrace správního řízení v rámci odvolacího řízení proto znemožnila žalovanému při rozhodování o odvolání k takto předloženým důkazním návrhům žalobce přihlédnout a neumožňuje ani správnímu soudu, aby v rámci projednání žaloby proti rozhodnutí správního úřadu v tomto rozsahu dokazování doplnil. Z uvedených důvodů Městský soud v Praze podle ustanovení § 52 s. ř. s. rozhodl o tom, že nebude provádět doplnění dokazování žalobcem navržených svědků, neboť takový postup by vedl k rozporu s již výše citovaným ustanovením § 75 s. ř. s.

Městský soud v Praze se neztotožnil ani s námitkou žaloby o tom, že správní úřad prvního stupně porušil jednu ze základních zásad správního řízení, kdy nepřihlížel k tomu, že v době vydání rozhodnutí správního úřadu prvního stupně byl již skutkový stav odlišný, než jak jej předpokládá výše uvedené ustanovení § 87l zákona o pobytu cizinců. K uvedenému považuje soud za vhodné uvést, že zásada, podle níž je pro rozhodnutí rozhodující skutkový stav existující v době vydání správního rozhodnutí v prvním stupni, je zásadou odvěkou, nicméně její obsah nelze vykládat způsobem, jakým tak činí žalobce v podané žalobě. Pro rozhodnutí správního úřadu je nepochybně rozhodující den vydání tohoto rozhodnutí, avšak tato zásada může platit pouze v případech, kde dochází ke změně skutkových okolností. Tak tomu však v případě žalobce není – žalobce sám správnímu úřadu sdělil, že v České republice nebyl nepřetržitě a soustavně po dobu dvou let a tří měsíců a pokud by soud zaujal názor shodný se žalobcem, nikdy by v situaci, že cizinec zůstává v České republice, nemohlo dojít k aplikaci ustanovení § 87l odstavec 1 písmeno d/ zákona o pobytu cizinců a toto ustanovení by zcela postrádalo smysl.

Pokud jde o druhou podmínku, přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře již opakovaně zabýval (například v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. [7As 6/2012 - 29](#); rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2011, č. j. [8As 32/2011 - 60](#), zejména bod 23; rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2008, č. j. [2As 19/2008 - 75](#); srovnej rovněž rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 5. 2010, č. j. 22A 33/2010 - 35 či rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2007, č. j. [10Ca 330/2006 - 89](#), všechny dostupné na

www.nssoud.cz). V této oblasti existuje i bohatá judikatura Evropského soudu pro lidská práva, která stanoví řadu kritérií pro posuzování souladu zásahů do soukromého a rodinného života ve smyslu článku 8 Evropské úmluvy o lidských právech v cizineckých věcech (z novější judikatury Evropského soudu pro lidská práva srovnej například rozsudek ze dne 31. 1. 2006, č. 50435/99 ve věci Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, rozsudek ze dne 28. 6. 2011, č. 55597/99, ve věci Nunez proti Norsku a další). V této souvislosti zdejší soud připomíná, že přezkum rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu (či rozhodnutí o správním vyhoštění) je z povahy věci intenzivnější než přezkum rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu (či rozhodnutí o neudělení vstupu na území), neboť v prvním případě jde o daleko závažnější zásah do práv jednotlivce (k tomu srov. blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. [7As 112/2011 - 65](#); či nálezný Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11).

Podle uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva musí být v cizineckých věcech brány v potaz zejména následující faktory: (1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizince); (2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; (3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchaní trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) stěžovatelova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince. Tato kritéria byla vytvořena primárně v souvislosti s přezkumem vyhoštění cizinců, nicméně Nejvyšší správní soud je považuje - po patřičné úpravě - za aplikovatelná i na rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu. I samotné zrušení povolení k pobytu může svými důsledky (například existenčním ohrožením cizince a jeho rodiny) za určitých okolností samo o sobě představovat natolik intenzivní zásah do soukromého a rodinného života cizince, že půjde o nepřiměřený zásah ve smyslu ustanovení § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců in fine vykládaného souladně s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva k článku 8 Evropské úmluvy o lidských právech.

Žalobce vytýkal správním úřadům obou stupňů, že se intenzitou zásahu negativního rozhodnutí do soukromého rodinného života žalobce nijak nezabývaly. Žalobce v České republice pobývá déle než šestnáct let, je trvale začleněn do české společnosti, má zde své přátele i rodinu, považuje Českou republiku za svůj domov a je zde zvyklý žít, proto je evidentní, že zrušení trvalého pobytu žalobci zpřetrhá natrvalo přátelské vztahy. Tyto skutečnosti správní úřady vůbec nevzaly v potaz, jinak by nemohly vydat zcela neproporcionální rozhodnutí.

Podle ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

Městský soud v Praze nijak nezpochybňuje sociální dopady délky pobytu žalobce a hloubku jeho rodinného vztahu na území České republiky, avšak v souvislosti s výše nastíněným komplexním posuzováním zájmů jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu je toho názoru, že v nyní posuzované věci je třeba zohlednit i další okolnosti. Je sice pravda, že žalobce získal povolení k trvalému pobytu na území České republiky z důvodu sloučení rodiny již v roce 1998, ale již nebylo prokázáno, že byl na území České republiky žil ve společné domácnosti s manželkou M. R. Naopak žalobce sám při argumentaci rodinnými vazbami poukazuje především na své děti z předchozího manželství a vnuky a kromě neobjektivních a nekonkrétních tvrzení o podnikání v České republice (které však zároveň vyžaduje časté cesty a dlouhodobé pobyty v Rusku a na Ukrajině) žalobce neuvedl žádné jiné konkrétní skutečnosti, které by svědčily o jeho základních životních vazbách v České republice či plné integraci do zdejší společnosti.

Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního úřadu prvního stupně se podává, že správní úřady vycházely ze zjištění, že žalobce s manželkou nesdílí společnou domácnost, že na jeho osobu není bezprostředně vázán pobyt žádného rodinného příslušníka, že na území České republiky pobývají v době vydání rozhodnutí dvě již dospělé děti žalobce s rodinami, nicméně realizace rodinných vztahů je možná také v rámci institutu přechodného pobytu na krátkodobé vízum, které se správnímu úřadu jevilo jako vhodné i vzhledem k době, kterou žalobce pobýval mimo území. Ministerstvo proto dospělo k závěru, že zájmy společnosti výrazně převyšují nad zájmem žalobce setrvat na území a že rozhodnutí není zásahem do soukromého a rodinného života žalobce. Lze uzavřít, že správní orgány obou stupňů všechna zákonem vyžadovaná kritéria pro posouzení přiměřenosti zásahu vydání rozhodnutí o zrušení platnosti k trvalému pobytu žalobce do jeho soukromého a rodinného života pečlivě zvažovaly a dostatečně a srozumitelně se s nimi vypořádaly i v odůvodnění svých rozhodnutí.

Ze všech výše uvedených důvodů tedy Městský soud v Praze po posouzení žaloby a podrobení přezkumu veškerých žalobních bodů neshledal žádné důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, protože nezjistil, že by žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem. Na základě toho soud žalobu podle ustanovení § 78 odstavec 7 s.r.s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst.1 soudního řádu správního, podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením

shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odstavec 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. dubna 2015

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu